

A bizonyosság nyugalma

Szobám csendjébe, egyszer csak bekopogott az ablakon a hideg havas eső. Kinéztem, láttam, hogy, fázva siet mindenki a célja felé, ahol a fedél, menedéket nyújt a hideg eső ellen. Eszembe jutott, egy forró nyári délután, amikor, Két település között, amelyek öt kilométer távolságra voltak egy mástól, buszra vártunk a férjemmel. Már nem sok idő volt hátra, hogy első gyermekünk megszülessen. Pillanatok alatt, hatalmas égháború lett. Távolabb láttunk egy juhakolt, és elindultunk felé. Férjem, biztonságot nyújtó karjába kapaszkodtam, és siettünk, amennyire az állapotom megengedte. Közben sűrűn villámlott, mennydörgött és az eső is eleredt. Bemenni nem tudtunk, az eresz alatt húzódtunk meg, alig kapva védelmet az esőtől. Nagyon féltém, nem éreztem biztonságban magunkat. Ez esetben, kevés volt a biztonságomhoz, férjem erős karja. Akkor, csöndben imádkozni kezdtem, szép csendesen, elmúlt lelkemben a félelem vihara, és megszűnt a külvilág vihara is.

Amikor járnai tanult a kisfiam, pár bizonytalan lépés után, boldogan kapaszkodott belém, a számára biztos menedékbe, de amikor beteg volt, és rohammentő vitt kórházba minket, imádsággal kapaszkodtam a biztos menedékbe, és az Úr gyógyító kezébe tettem őt. Amikor nagy volt és már nem lehettem mellette, tudtam, hogy szerető kezek vigyáznak rá. Sokszor elgondolkodom. „Hogy van bátorságuk embereknek csak a saját erejükben bízni, amikor a legváratlanabb pillanatban cserbe hagyhatja őket. Csak, erre az ingatag elgyöngülő erőre bízni, gyermeküket, szeretteiket. Mindenben a legszebbet, a legjobbat akarjuk adni nekik, időt, pénzt, fáradságot nem sajnálva, mind ezt szeretetünkbe csomagolva. Van ennél sokkal féltőbb, odaadóbb Szeretet is, amit akkor is érezhetnének, amikor mi távol vagyunk Szeretetből, és az, abból, fakadó ajándékokból, miért nem akarjuk odaadni a legjobbat? Mi tart vissza? Nem tudunk erről a Szeretetről? Amiről nem tudunk könyvekben, utána nézünk. Van ilyen könyv, a Biblia. Szeretettel ajánlom. Nem gondolnám, hogy kiment a „divatból”, mert jelenleg is a világon a legnagyobb példányszámban fogyó könyv. Világhírű orvosok, kutatók, tudósok, művészek, de egyszerű idős bácsikák is olvassák, és szól hozzájuk. Úgy gondolom, biztonságosabb egy olyan világban élni, ahol a Szeretetet megismerik, elfogadják, és felebaráti szeretettel, gyógyítanak, ápolnak, vigyáznak ránk, és a kutatásokban sem a majdani haszon, hanem az emberért, a gyermekeink biztonságáért, testi, lelki egészségéért folyik a küzdelem. Annyi mindent elfogadunk, amit nem látunk, és tudjuk, hogy létezik. Most az áram jutotta eszembe. Használjuk energiáját, jó, mert, melegít, világosságot, biztonságérzetet ad, milyen rossz a sötétben! Szeretném, ha minél többen megtapasztalhatnák a bizonyosság nyugalma, megkeresve a Szeretet forrását, amit hittel lehet. Kedves keresztyén testvéreim, segítsünk, megkeresni, hiszen ez a Szeretet nem személyválogató, Önmagát mindenkiért feláldozó, mindent odaadó, de sohasem tolaodó. Miért nehéz még is? Simon András így fogalmazta meg:

*„ a hit
Egyfajta bizonyosság,
Amely azonban nélkülöz
Minden magabiztosságot,
Hiszen nem a kézzelfogható anyagban,
Hanem a „megfoghatatlan” Istenben gyökerezik”*

(Homonnai Zoltánné)